

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Dies Tertivs. De miseriis, quibus se illi implicant, qui à suo fine deflectunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

DIES TERTIUS.

DE MISERIIS,

*Quibus se illi implicant, qui
à suo fine deflectunt.*

MEDITATIO VII.

De Morte.

Præludium I. Imaginare tibi, te in mor-
tis articulo constitutum, extremum de-
cumbere, & jam preces pro te fieri, qui-
bus anima pro felici exitu commendatur.

Prælud. II. Pete à Dño gratiam, ut bene
concipias supremum hoc momentum, ex
quo æternitas dependet, atque ea adhi-
beas media, quibus ad illud rectè præpa-
reris.

PUNCTUM I.

*Mors considerata ad hanc
vitam.*

ES
COnsidera igitur, quòd mors
considerata ad hanc vitam ni-
hil aliud fit, quàm separatio ab om-
nibus rebus hujus mundi, juxta
D ; illud

illud S. Job. *Homo verò cum mortuus fuerit, & nudatus.* Job. 14. v. 10. Illa enim separat ab omnibus dignitatum gradibus, ab omnibus voluptatibus, à parentibus, ab amicis, ab omni eo, quod nobis maximè in deliciis fuit, imò ab ipso etiam corpore. Si fuisses totius hujus universi Dominus & Gubernator, nihil tibi remanebit præter tumulum, & linteum, quo involvaris: *Et solum mihi superest sepulchrum.* Ex hac veritate bene ponderata plures conclusiones pro vita emendanda, moribusque reformandis, valde utiles deduci possunt.

Prima est, quòd absolutè separari debeamus ab illis rebus, quibus sine peccato, aut periculo peccati adhærere non possumus; an non enim insignis stultitia est, nolle cedere rationi, suæ salutis, & DEO, cum magno merito, quod denique sine ullo merito, necessitati, & morti cedendum erit? Heu!

Domi-

Domine, si explorem cor meum, an non reperiam aliquem talem affectum, aut sceleratum, aut periculofum, quem huc usque inconfulti animi cæcitas me celavit, quem instans mors mihi deteget, ut majori me dolore, & forfitan etiam desperatione percellat, quia non cognovi prius miseriam meam, quam cum non amplius esset remedio locus.

Secunda Conclusio est, quòd si *absolutè* separari debeas à rebus, quas sine crimine, aut sine periculo possidere non potes, debebis etiam separari ab illis, quas sine hujusmodi vitio possidere, posses. Hoc ergo nunc agamus. Primò enim per talem separationem renuntiamus aliquo modo, imò nos ipsos abstrahimus ab omnium rerum amore, tantò majori cum merito, quantò promptiori cum voluntate sponte, & liberè id præstamus. Secundò nos in præsentiarum longè majori facilitate nos

separamus, quia id paulatim, & sensim, ac velut sine sensu præstamus. Ex aduerso non potest non anima magnam sustinere violentiam, quando unico velut ictu, & in temporis momento avellimur à tot rebus, quæ nobis tantopere cordi sunt; & ideo tum maximè anima turbatur, ut metitò exclamet: *Siccine separat amara mors?* 1. Reg. 15. v. 32. Denique tertia ratio, quæ nos impellit, ut nosmet ipsos abstrahamus ab omnibus rebus, durante adhuc hac vita, est ista: quòd, si mors nos suo assultu, invadat, fortè tunc ita cor, & spiritum occupet, ut simul nobis tempus, & cogitationem, nos ad illam præparandi auferat, nec amplius nobis libertatem, & cordis promptitudinem relinquat; quæ tamen vel maximè necessaria est, ut omnia rectè pro supremo, & perquam periculoso illo articulo, dirigantur. Quoties jam id accidisse vidisti? & cur non aliena pericula,

& exempla nos cautos reddunt? Statue igitur, deinceps quotidie mori; quod S. Paulus fecit, cum dixit: *Quotidie morior.* 1. Cor. 15. v. 31. Omni die separa te ab aliqua re; quod opportunum erit remedium, ut suo tempore longè minori cum dolore, & labore moriaris. Oportet quotidie mori, ut discas semel bene mori. O beatos illos, quos mors sibi ipsis, & omnibus creaturis, iam mortuos inveniet! væ autem illi, quem mors sibi, & creaturis adhuc viventem reperiet!

PUNCTUM II.

Mors considerata ad alteram vitam.

PERpende, mortem consideratam ad alteram vitam, esse transitum ad unam æternitatem infinitè felicem, si in gratia decedamus; infinitè calamitosam, si in gravi peccato; quod S. Job. his verbis

expressit : *Homo verò , cùm mor-
tuus fuerit , ubi , quæso , est ? Job.
14. v. 10.*

Si arbor , dixit Filius DEI , ceci-
derit versus meridiem , aut sep-
tentrionem , ibi semper manebit.
O terribile momentum mortis , ex
quo dependet una æternitas ! Ne-
mo bis moritur. Quando pecca-
tor una vice mortuus est extra DEI
gratiam , nullum prorsus ampliùs
restat reparationis remedium : e-
rit in æternum miser. O mors in
peccato ! quàm parùm homines
concipiunt mala , quæ ex te na-
scuntur , quia parùm admodum
concipiunt , quid sit esse *æternum* ,
& *infernum* , hoc est , unum ma-
lum suò modò infinitum !

Conclusio prima , quæ ex hoc
principio deduci debet , est : quòd
velut summum , imò velut unicum
negotium , quod in hoc mundo
gerimus , considerare debeamus
negotium bene moriendi ; quia in
illo de æternitate agitur. Nihil
grande

grande est, nisi quod æternum: omne bonum, aut omne malum, quod æternum non est, magni momenti non est; nec nostrum amorem, nec curam meretur. Solum, quod æternum est, nostra desideria, aut metus excitare debet. An non igitur extremæ dementiæ est tantum tempori servire, & ad ea omnes curas impendere, quæ cum tempore defluunt, & in momento evanescent; de æternitate autem, ne cogitationem quidem concipere? Nihilominus tamen vide, obsecro, deplorandam cœcitatem, & stultitiam Sapientum hujus mundi, qui peritura æternis præferunt. An non ego quoque in hoc stupidorum hominum numero censeripossum?

Conclusio secunda, quæ ex hac veritate sequitur, est: omnem esse movendum lapidem, & adhibendam cautelam, ut nobis DEUM, ejusque gratiam conciliemus pro supremo, & terribili illo momento,

quod nostræ initium dabit æterni-
tati. Nam si omnia totius mundi
commoda, & prærogativas possi-
derem, si tunc in gratia DEI con-
stitutus non ero, omnia erunt per-
dita, nihil mihi in omnem æterni-
tatem profutura. Hæc igitur pri-
ma, & summa mea cura, hic uni-
cus esse labor debet, eò semper to-
tis viribus coniti, ut pro ultimo
illo momento de gratia DEI me se-
curum reddam.

Sed hanc finalem gratiam me-
teri non possum. Quomodo igitur
de illa me certum reddam? Heu!
quid mihi proderunt omnes dili-
gentiæ, quas impendam? nimis ve-
rum est, mi DEUS, quòd illam me-
teri non possum. Verùm quia Tu
tantas mihi indulxisti gratias, etiam
tunc, cùm illis essem indignissi-
mus, in eam spem erigor: Te quo-
que hanc perseverantiæ gratiam,
cui bona mors affixa est, mihi lar-
giturum, licet eam non merear.
Spero etiam de tua infinita Miseri-
cor-

cordia; Te mihi medium suppeditaturum, quo illam eo, quo fieri potest, modo assequar, hoc est, per vitam sanctam, & ferventem; per virtutum Christianarum, & bonorum operum, fidele exercitium.

Verum omnino est, me non posse hanc gratiam obtinere, nec per meas virtutes, quia fallaces; nec per mea bona opera, quia valde imperfecta, Sed mors illa horrenda & crudelis, quam mei causa subiisti, sanguis ille pretiosissimus, quem pro me ad ultimam usque guttam effudisti, merita illa infinita, quæ pro me collegisti, hanc mihi fiduciam inspirant, jubentque firmissimè sperare, Te ad mortem æternam non condemnaturum, hominem, pro cuius salute infame Crucis opprobrium, & durissimæ mortis sustinere voluisti supplicium.

O mors, quàm amara est memoria tua homini pacem habenti

in substantiis suis ! Eccl. 41.

*Quoniam cum interierit, non
sumet omnia, neque descendet
cum eo gloria eius. Psal. 48.*

*Exibit spiritus eius, & rever-
tetur in terram suam: in illa die
peribunt omnes cogitationes eo-
rum. Psal. 145.*

MEDITATIO VIII.

De diversa dispositione
animam tepidam inter, & ferven-
tem, cum necesse erit coram

DEO comparere:

sive

De Judicio Particulari.

PUNCTUM I.

De morte animæ tepidæ.

A Nimæ tepidæ mors plena for-
midine, angustiis, & scrupu-
lis accidet. Causæ tantæ perturba-
tionis erunt. Primò neglectus
divinarum inspirationum, quibus
illa non tantum non respondit, sed
etiam

etiam pervicaciter restitit. Usus malus Sacramentorum, & exiguus tot Confessionum, & Communio-
rum fructus. Quid respondebit illa Christo Judici, qui rationem exiget de tot favoribus, & gratiis, quæ ipsi tanti steterunt, & illa tam impudenter contempsit? Heu! tot gratiæ non potuerunt te perfectum Christianum, aut devotum Religiosum efficere, quarum fortè una pro convertendo Pagano, aut Gentili suffecisset!

Secundò magna penuria, in qua se anima tepida deprehendet, si defectum virtutum statui suo propriarum, quas neglexit, si bonorum operum consideret: etsi enim aliqua fecerit, quia tamen magnam partem, nec ex mente pura, nec ex solo DEI placendi studio exercuit, vix post longum examen unicam deprehendet actionem ex puro solius DEI amore à se factam, reliqua ferè omnia extra veram perfectionis tramitem deflexisse agnoscat. Ter-

Tertiò magna defectuum copia, quos vel anima non advertit, vel animi impetus & torpor velut leves depinxerunt. Nunc autem melior æternitatis radius, cui proxima est, oculos ipsi recludet, ut clarè videat, ipsos & graves, & seria consideratione dignos fuisse.

Quartò incertitudo de integritate Confessionum, sinceri doloris, & veri propositi, ob nunquam secutam feriam emendationem; & centum aliarum cogitationes, quæ illam ita perturbabunt, ut ægrè possit curam, & media necessaria adhibere, quibus reparet defectus, qui illius Confessiones potuerunt reddere inutiles, & nullas.

Quintò exigua confidentia in Divinam Misericordiam: unde nascentur timores immoderati Justitiæ, qui animum frangent, & ita implicabunt, ut forsitan etiam necessariam spiritûs libertatem auferant, ne in tam brevi temporis spatio, quod ipsi adhuc superest,

fe

se bene applicare possit ad certam reddendam suam æternitatem.

Dubium denique tam rationale, quàm tremendum, in quo se constitutam deprehendet, an sit in gratia DEI. Heu! qualis horror, qualis debet esse tremor hominis tepidi, tunc, cum intra se ipsum seria cogitatione expendet: certus sum, me, post unius, alteriusve horæ lapsum, non amplius fore in hac vita; certus sum, si in gratia DEI non decessero, me in omnem æternitatem esse perditum; & non solum habeo justam timendi causam, quam etiam piæ, & devotæ mentes habuerunt, me fortè non esse in gratia DEI, sed etiam absolute, & verè dubitandi rationes habeo, an in illa sim! Quàm terribile hoc dubium pro anima, quæ funestos exitus jam jam prospicit, cum videat non de minori, quàm de integræ æternitatis pretio agi? Potestne esse tam propudiosus tempor, quem hæc cogitationes non elidant?

lidant? Ita, Domine, meus est talis, ut re ipsa se jam prodidit, & prodet se etiam deinceps, nisi per tuam omnipotentem gratiam me animas, ut tibi majori cum fervore serviam.

PUNCTUM II.

De morte animæ ferventis.

Mors erit plena dulcedine, & solatiô, pro animabus ferventibus.

Primò non affligentur memoriâ suorum peccatorum, quia aut nulla commiserunt, aut, si quæ commiserunt, seriâ jam pœnitentiâ eluerunt: spiritu reddente ipsis testimonium, quòd filii DEI sint. 2. Non torquet ipsas separatio à creaturis, quibus in vita se non affixerunt. Imò summopere gaudebunt: se jam in mortis confinio posse hoc sacrificium DEO præstare. 3. Omnia bona opera, quæ fecerunt, ipsis obiciuntur, non ut sint argumentum vanitatis, sed ut testi-

testimonium confidentiæ , quam repositam habent in DEI Bonitate , quæ cum tantis ipsas cumulârit gratiis durante vitâ , non ipsas deferet in morte ; sed volet coronare suas misericordias , dum vitam illarum piè exactam remunerabitur. 4. Ex una parte imago Crucifixi , quam manu tenebunt , cuique se conformes reddere studuerunt ; ex altera recordatio favorum , quos à Beatissima Virgine , in quam spem suam collocârunt , receperunt , magnum profus lætitiæ , & solatii suppeditabunt stimulum , & motivum. 5. Christus Dominus noster , in hoc momento , animis sibi fidelibus solet intimam profundamque infundere pacem , & tranquillitatem , qua umbra , & horror mortis penitus dissipatur. Denique cum animæ ferventes ardentissimo amore ferantur in Christum ; cupiântque ipsi quàm arctissimè esse unitæ , ideo fit , ut mortem cum gaudio præstolentur ;
imò

imò quandoque cum quadam pia impatientia, quæ ipsas propè in excessum agit, ut quibusdam Sanctis accidisse, novimus, qui idcirco cum sponsa exclamârunt: *Veni, Veni, Domine JESU.* Ex his omnibus

Concludendum est: omnes curas, & cogitationes eò maxime convertendas esse, ut DEO, majori cum fervore, serviamus, cum hoc sit unicum procurandæ quietæ mortis pharmacum. Nullus hominum est, qui in ultimo illo momento constitutus, non summo opere vellet, ut omnem vitæ suæ periodum, in frangendis indomitæ animi motibus, in reprimendis sensuum illecebris, in perfecto rerum humanarum, & totius mundi contemptu, in constanti sui submissione, in blandientium occasionum fuga, in agenda serâ pœnitentia, in continuis denique Virtutum Christianarum, & bonorum, suoque statui convenienti-

una

um operum, exercitiis, sedulo
exegisset: Cur igitur nunc non
præstamus, quod tunc factum tan-
topere optaremus? Heu! quis
tunc animi mœror nos occupabit,
quòd facultate rectè, sanctèque
vivendi tam malè usi sumus, & op-
timas acquirendarum Virtutum
occasiones tam turpiter neglexe-
rimus: quæ virtutes tunc tanto so-
lacio, & adjumento nobis esse pos-
sent? Quis dolor nos invadet,
cum videbimus, nos ad inutiles
tantum gemitus redactos, com-
missos errores amplius nec resar-
cire, nec emendare posse?

Pone tibi ob oculos mortem tot
Sanctorum, quorum historiam le-
gisti; aut aliorum ferventium, &
piorum hominum, quos sanctè
decedere vidisti: quæ pax, quæ
tranquillitas, quod gaudium? an
non ad hæc exempla cum Prophe-
ta exclamare poteris? *Moriatur
anima mea morte Justorum, &
fiant novissima mea horum simi-
lia!*

lia! Num. 23. v. 10. Verùm estne æquum velle vivere vitam sceleratorum, & mori morte Sanctorum? torpescere cum ignavis, & mercedem expectare cum impigris? Concede igitur mihi gratiam, Domine, vivendi cum fervore, ut moriar in pace; vivendi cum vigili sollicitudine, & perpetuo timore, ut moriens spem concipere possim, te possidendi in omnem æternitatem.

Timenti Dominum bene erit in extremis. Eccl. 1.

Beati mortui, qui in Domino moriuntur! amodo jam dicit Spiritus, ut requiescant à laboribus. Apocal. 14.

Moriatur anima mea morte Justorum, & fiant novissima meorum similia! Num. 23.

MEDITATIO IX.

De Inferno.

Prelud. 1. Imaginare tibi vastam circum centum terræ cavernam igne plenam, in qua

qua videas coniectos Damnatorum Manes,
totos flammis penetratos, eorumque au-
dias clamores, ejulatus, blasphemias.

Præ lud. 2. Pete à Dño gratiam bene
cognoscendi hos cruciatus, ut ita firmissi-
mum concipias propositum, nihil non a-
gendi, ut illos evadas.

PUNCTUM I.

Proprietates Cruciatuum ignis infernalis.

CONSIDERA : omnes cruciatu-
um inferni proprietates ad tres
potissimum posse reduci : sunt *u-*
niversales, sunt *continui*, sunt *a-*
terni.

Sunt *Universales*; Nec enim est
corporis pars, nec facultas animæ,
quæ non torqueatur. Ipsorum o-
culi cruciantur spississimis tenebris,
ad quas æternum sunt condemna-
ti. Ipsorum aures horrendis Dam-
natorum clamoribus, ululatibus,
& blasphemis flagellantur. Gu-
stus rabiosa fame, & ardentissima
siti; odoratus intolerando fœtore;
tactus

tactus vehementissimo ignis æstu, conficiuntur. Ignis iste acerrimè urit, sed non illuminat miseros, nisi ut suppliciorum suorum auctores, & instrumenta conspiciant: devorat, & non consumit: non tantùm in corpus, sed etiam in animam vim suam exerit, eamque accommodat gravitati, & multitudini delictorum. Tantâ porro vehementiâ desævit, ut ignis iste sublunaris, si cum ipso comparetur, non nisi pictus, fictusque videatur.

Imaginatio ipsorum, horribilium visu spectrorum concutietur. Appetitus mille gravissimis fastidiis dilacerabitur, pudore, dolore, timore, tristiciâ, pœnitundine, rabie & desperatione. Memoria turbabitur recordatione gratiarum, quibus abusi sunt, & peccatorum, quæ commiserunt. Voluntas exagitantur perpetuo contrariorum inter se desideriorum, conflictu.

Qua major calamitas, inquit

S. Ber-

S. Bernardus, *quàm semper velle, & quod nunquam erit; & semper nolle, quod semper erit.* Ipsi semper volunt liberari ab his pœnis, & nunquam liberabuntur: semper nolunt illas pati, & sustinere, & tamen cogentur semper pati, & sustinere. Intellectus deniq; ipsorum affligetur continua applicatione ad suum malum, tristi, & inutiles consideratione æternitatis integræ, qua supplicia ista durabunt, quorum cogitatione, sine ulla cessatione & occupabitur, & torquebitur. Post hæc an non merito exclamare poterò cum Propheta: *Heu Domine! quis novit potestatem iræ tuæ?* Psal. 89. v. 11.

Secundo: hæ pœnæ erunt *continua*, nullo, ne quidem minimo, intervallo interruptæ; quia DEUS ipsarum auctor, & dæmones executores, nunquam fatigantur, & qui tolerant, semper subsistent. Infernus semper per omnem æternitatem erit idem, qui fuit illo mo-

E

men-

mento, quo anima in ipsum precipitata est. Per omnem æternitatem infelicissimo illi Epuloni Evangelico gutta aquæ negabitur, qua sitim suam nonnihil mitiget; & tamen, quàm exile hoc solati-um est?

Tertiò: erunt *æterna*. Levissima acûs punctura, situs corporis parùm commodus, minimum denique malum evadit intolerabile, si æternum. Quid ergo fiet cumulus malorum, quæ descripsimus, semper, & in æternum perseverantium? Æternitas est, quæ facit Infernum, cum damnati cogitabunt, se, post tot annorum miliones, quot spatium, cœlum inter & terram, grana arenæ capere poterit, vix adhuc cœpisse horrenda isthæc supplicia subire.

O Æternitas, abyssus sine fundo, immensitas sine limite! O æternitas Inferni, quàm parùm homines de te cogitant! & ideo tam leviter se exponunt calamitatibus, quæ te

sequuntur, & quarum magnitudinem tum primum expendunt, quando miserrimum in modum illis oppressi, effugium amplius nullum invenire possunt.

PUNCTUM II.

*Animadversiones super his
veritatibus.*

PRima est. Abominanda prorsus res sit peccatum mortale, necesse est, postquam DEUS infinite Sapiens, infinite Justus, infinite Bonus, qui tantopere dilexit homines, ut pro ipsis etiam in cruce mori dignatus sit, tamen illos ipsos homines ob unum solum peccatum mortale, ad supplicia tam horrenda condemnat, & quidem in omnem æternitatem. Concepistine huc usque, quid sit peccatum? hoc te docebit consideratio ignis infernalis.

Secunda. Estne homo in mundo, qui vellet pro acquirendo integro Regno supplicium ignis per-

octiduum sustinere? Estne homo, qui post horæ quadrantem hujus tormenti non revocaret pactum, si quod fecisset? & nihilominus quàm plurimi sunt, suo sensu perquam prudentes, qui se quotidie exponunt, sine ulla seria consideratione, periculo ignis semper devorantis, nunquam confumentis, qui est ultimus Divinæ iræ partus, in quo ardebunt non tantùm per mensem, per annum, sed per omnem æternitatem. Potestne concipi, aut major cœcitas, aut pinguior stupiditas? Voluptas momentanea, exiguum honoris punctum, levissimum lucellum magis nos afficit, quàm irreparabilis jactura nostræ animæ. Profectò aut homines non credunt Infernum, aut rationis expertes sunt; cum timeant magis mala minima, ad quæ evitanda tantâ cautelâ utuntur, quàm summum omnium malum, quod est damnatio æterna.

Tercia. Quoties jam meritus es
Infer-

Infernum? toties nimirum, quoties peccatum mortale commisisti. Quot sunt, qui nunquam tot commiserunt actu, & tamen jam in Inferno horrendum in modum exuruntur? Unde venit, quòd DEUS hoc inter te & illos discrimen fecerit? unde venit, quòd illos tanta, cum severitate, te autem tanta cum misericordia exceperit? fuisse aliquando commeritus hanc gratiam? nihil minus: quin potius meritis es pœnas, & quidem pœnas æternas. Quantopere igitur obstructus es huic Misericordiæ? quos non amoris, & grati animi sensus concipere debes? prorumpendum tibi est cum Propheta in has voces: *Misericordias Domini in æternum cantabo.* Psal. 88. v. 2.

Si DEUS damnatum liberaret ex Inferno, quas non, putas, gratiarum actiones, quanta æternæ obligationis argumenta DEO talis se debere profiteretur? An tu minus debebis, quòd, ne illuc prolapsus

sis, ipse impediverit? & fortè minus obstrictus eris illi, qui, ne in carcerem rapereris, cum jam captus esses, fortiter obstitit, quàm illi, qui te, jam carceri mancipatum, rursus exemit?

Ah! quàm aspectus ignis infernalis capax, & efficax est, ut ignem divini amoris accendat in corde, quod nondum omnem prorsus sensum exuit!

Quarta. Possétne homini, quem DEUS ex inferno liberâisset, grave accidere, pœnitentiam, ipsi loco inferni impositam, peragere? planè, etsi gravissima esset, ipsi levis, lenisque videretur. An non tu hujus debes esse mentis? Nihil non leve, nihil non suave est homini, inquit S. Bernardus, qui, quas meritus est, inferni pœnas meditatur.

Quinta. DEUS te ita liberavit ex inferno, ut tamen in illum relabendi quotidianum tibi instet periculum. An non idcirco in perpetuo

petuo timore, & tremore vivas, necesse est? An non omnem, quam poteris, maximam adhibere debes curam, & diligentiam, ut hanc miseriam evites? Nihil nimium est, quidquid ages, & tolerabis, ut evadas. Ita, mi DEUS, nolo, ut mihi in hoc mundo quidquam indulgeas, modò in altero ignoscas. Hic ure, hic seca, & quibusvis hujus vitæ miseris corpus, & animam meam exerce, modò mihi parcas in æternum.

Quis poterit habitare de vobis cum igne devorante? quis habitabit ex vobis cum ardoribus sempiternis? Isaia 33. v. 14.

Momentaneum, quod delectat; æternum, quod cruciat. Gregor.

Nulla ibi satis magna securitas, ubi periclitatur æternitas.

CONSIDERATIO III.

De Confessione.

I. **S**I quotidiano examine diligenter

genter conscientiam tuam excutias, nullam, te ad Confessionem præparandi, experieris difficultatem. An non tua in tam sancto exercitio negligentia facit, quòd aut differas, aut tanta cum difficultate Sacramentum Pœnitentiæ accedas?

II. Putásne, quòd illa præparatio ad sacram Confessionem bona, aptaque sit, quæ rara? An tum bene operari discimus, cum raro operamur? Non se bene ad recuperandam valetudinem disponit, qui remedium differt, & morbo spatium relinquit. Putásne, hoc in negotio, morâ & tardo molimine difficultates imminui? aut potius existimas, malos tuos habitus, & pravas consuetudines fortiores acturas radices? Eò certè difficilius te ipsum intrabis, & numerum, ac conditionem peccatorum tuorum deprehendes, quò longiùs quotidie à DEO recesseris. Sic enim longior tibi via remetienda erit, donec

donec ad illum revertaris. An non ipsa experientia docet, nullum esse conservandæ puræ conscientiaæ medium potentius Sacramentô Pœnitentiæ, quod ideo institutum est, ut nos mundet? Videmus etiam plerunque rariùs in graviora delicta impingere illos, qui illud frequentius obeunt.

III. Verùm, super omnia, quæ potes differre Confessionem, infestâ vel uno solo peccato mortali conscientiaâ? In hoc statu potesne quietè somnum capere, si cogites: te scopum esse odii, & iræ Divinæ, hoc est, odii infiniti, & iræ omnipotentis; atque interea penes te sit, hoc odium tollere, hanc iram placare? Si animô reputes: inevitabilem tibi esse infernum, & æternam miseriam, in hoc statu decedenti, & te omni momento mori posse? Tranquillitas Peccatoris in tanto periculo res est, quam nemo cogitando assequetur.

IV. Cùm te exhortor; ut frequen-

quenter accedas sacrum hoc tribunal, nolim, id putes ex consuetudine, & non cum magna præparatione, esse præstandum: oportet esse accuratissimum in hac re, è qua propè unicè dependet salus nostra; siquidem duæ tantùm sunt ad Cælum viæ, Innocentia, & Pœnitentia. Et quis tam felix est, ut primam teneat? non ergo nisi secunda nobis superest.

V. Oportet incipere ab examine, & indagatione nostrorum peccatorum, quæ exacta esse debet, & respondere longitudini temporis, ex quo non confessi sumus; facilitati, qua peccamus; minori, aut majori diligentia, & curæ, quam de nobismet ipsis habemus. Duo autem hic cavenda sunt extrema, quorum alterum est illorum, qui rarò admodum accedunt tribunal Pœnitentiæ, & post commissum infinitum propè peccatorum numerum, sibi persuadent, unam, alteramve horam examina-

nanda

nandæ conscientiæ sufficere. Hi certi, convictique esse debent, insignem hanc negligentiam nihil coram Deo excusationis allaturam, si gravioris alicujus peccati, ut facile accidere potest, obliviscantur.

Alterum illorum, qui sæpe quidem confitentur, sed post exactam omnium suorum peccatorum investigationem, implicant se, & inquietos reddunt ex immodico timore, ne fortè alicujus obliti sint, & ideo tempus, quod excitando vero dolori, & formando firmo proposito impendere deberent, scrupuloso, & inutili examine terunt. Prima proinde, & potissima in eliciendo vivo de peccatis dolore, & forti in illa non amplius relabendi proposito, cura ponenda est. Ex defectu enim hujus doloris, & propositi longè plures Confessiones nullæ, & sacrilegæ redduntur, quàm ex defectu integritatis. Frequenter igitur, & enixè hæc gratia à Deo petenda est;

quia facile possumus offendere DEUM sine DEO : sed offensam detestari , & de illa rectè dolere , sine DEO non possumus.

Vellem ego , ut semper pridie , antequam quis Sacramentum Pœnitentiæ accedit , frequenti mentis ad DEUM elevatione , cor contritum , & verum de peccatis dolorem postulareret , atque in hunc finem eleemosynas faceret , aut aliquos , sui subigendi studiô , pœnitentiæ actus exerceret ; sacratissimum etiam Eucharistiæ Sacramentum visiteret , & ibi cum Magdalena ad pedes JESU Christi prostratus , suas misérias , fragilitatem , & extremam imbecillitatem , devotô , & humili , efficaci tamen , silentiô DEI Filio exponeret ; atque ita instar decumbentis Paralytici ad piscinam , motum aquæ , hoc est , gratiam veræ Pœnitentiæ , expectaret.

Verùm , tametsi quis vivum de peccatis suis dolorem concipere ,
debeat,

debeat, necesse tamen non est, ut ipsum sentiat. Nec enim semper securissimus, & intensissimus dolor est, qui sensibilis; cum temperamenti, aut imaginationis partus esse possit. Multorum hic est error, circa hoc inani cura laborantium. Si quis fecit, quod potuit, oportet quiescere. Hæc sollicitudo, & nimium desiderium, quo quis de sua contritione se certum cupit, frequenter nascitur, vel ex amore proprio, qui certitudinem vult, ubi nulla haberi potest; vel ex occulta aliqua superbia, qua terribilem illam incertitudinem, cui DEUS nos subjecit sustinere non potest; vel ex minori in DEUM, ejusque infinitam Misericordiam, confidentiâ.

Firmum, & efficax animi propositum non amplius committendi peccata, non minus necessarium, nec minus rarum est, quam ferius, vivusque de commissis dolor. Ideo ad hoc præcipue incum-

bendum est, ut non tantum vagum aliquod, & volatile propositum, quod in nihilum tendat, concipiamus. Sed advertendus est animus ad ea potissimum peccata, quibus maximè implicamur, & ad media, quæ propria magis, & emendationi procurandæ utilissima videbuntur. Ex defectu talis propositi oriuntur frequentes isti in eadem peccata relapsus, qui meritò pœnitentiam nostram reddunt suspectam; cum videri possimus, non confiteri, nisi ut peccemus; nec peccare, nisi ut confiteamur.

Nec tamen ideo relapsus in eadem peccata, præsertim si gravia non sint, infallibile argumentum haberi debet propositi minus sincerè, & efficaciter suscepti, cum pœnitentia nos non reddat impeccabiles; in quo Animæ quædam devotæ frustra se torquent. Non est necessarium ad probandam propositi nostri sinceritatem, ut non amplius in priora recidamus peccata,

cata, sed ne tam frequenter, & cum tanta deliberatione, quin statim de iis doleamus, & nosmet ipsos promptè rursus erigamus. Post has omnes præparationes, accede ad Sacramentum Pœnitentiæ, velut ad sacrum quoddam balneû, in quo lavêris in sanguine JESU Christi, ut ita à fordibus tuis munderis; vel ad alterum Calvariæ Montem, ubi ipse effundat super te sanguinem suum, ut ejus tibi pretium applicet. Contemplare in persona Sacerdotis JESUM Christum, cujus locum ille occupat; atque ita accede cum debito respectu, amore, confusione, dolore, metu, & fiducia. Enarra deinde peccata tua modestè, & sincerè. Non illa scrupulosè exaggeres, nec variis historiis, & ad rem non pertinentibus narratiunculis, involvas. Nihil excuses per superbiam, nihil dissimules, aut celes per noxium pudorem, qui facit, ut in quibusdam fat gravibus
ma-

materiis peccata consideratione digna cursim, & leviter exponantur, cum interim levissima quæque accuratè explicentur. Denique non omittas circumstantias, quæ speciem mutant, aut ipsa peccata graviora reddant.

Post confessionem audi, quid Sacerdos tibi suggerat, perinde ac si JESUS Christus tibi loqueretur; & cave à periculosis illis illusionibus, quibus aliqui decepti, mentem tunc aliò vertunt, & cogitant, an nullius peccati obliti sint. Pœnitentiam, quam tibi imponit, magno pietatis, & grati animi sensu admitte, quòd DEUS tam levi satisfactione, pro tam gravibus delictis, aquiescat. Absolutionem excipe velut à Christo datam, magna cum reverentia, & integrâ in ejus merita confidentiâ, quæ ipsemet tibi tunc applicat. Denique qua poteris devotione, recede à pedibus Sacerdotis, & pœnitentiam tibi injunctam promptè, exactè-
que

que perfolve. Habes, quid tibi
præstandum fit; Vide, an huc uf-
que id præstiteris.

LECTIO
Pro tertio Die

Ex S. Scriptura. Cap. V. Lib. Sap. & Cap.
XVI. ex S. Luca.

Ex Lib. de imit. Christ. Cap. XXIII. &
XXIV. Lib. I.

Ex Duce Peccat. Lud. Granat. Cap. VII.
VIII. & X. Lib. I.

DIES